

nem kizárta egymást.”⁴² Főként azért, fejtegeti, mert Babits kizárólag a költői beszédet tisztelte rangjának megfelelően („Az igazi irodalom az ő szemében a költészet volt”), Németh viszont, „irodalmunk első rétorával [Babitsal] szemben” a sokszólamú, sokműfajú író eszményét melengette magában. „A rétorral szemben, aki mindig a nyelvből merít sugallatot a gondolathoz, felfrissített kifejezésmódokból az emberséghez, az én íróm: elsődleges kifejező.” Ez azt jelenti, hogy: „Van egy legrövidebb út az emberség és szó közt. Az én szememben az írónak akármilyen műfajba lép: ezt kell megtalálnia. (Ezt találtam én meg esszében, drámában, még a regényekben is, s ezt nem tudtam soha a lírában).”⁴³

Az *Ember és szerep* „első része” – írja Németh máshol – arról számol be tárgyszerűen, bár tagadhatatlanul szubjektív előadásban, hogy miként kelt birokra egymással két műfaji kánon az irodalmi mező hatalmi primátusáért folyó latens, idővel nyíltabbá váló küzdelemben. Ha így olvassuk Németh reflektív önéletírását, amely nem nélkülözi persze a viszszevetítést sem, szövege tanulmányként, tudományos elemzésként is kitűnően megállja a helyét.

GREZSA FERENCNÉ, NÉMETH JUDIT, NÉMETH MAGDA, NÉMETH ÁGNES,
DR. LAKATOS ISTVÁN, VEKERDI LÁSZLÓ

---

⁴² Uo. 469.

⁴³ Uo. 470.